

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Vlčkové a soudců JUDr. Josefa Holejšovského a JUDr. Lenky Grollové ve věci žalobců: A) VENTEN MANAGEMENT LIMITED, reg.č. HE 108344, se sídlem Naousis 1, Larnaca, Kyperská republika, Mgr. Radimem Smolenem, advokátem se sídlem V Celnici 1031/4, Praha 1, PSČ 110 00, B) LEXBURG ENTERPRISES LIMITED, reg.č. HE 135194, se sídlem Arch.Makariou iii 9, LAZAROS CENTRE, 1 st. floor, Flat/Office 106, P.C. 6017 Larnaca, Kyperská republika, . Mgr. Radkem Bláhou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 19, Praha 1, PSČ 110 00, proti žalovanému : TELEFÓNICA, S.A., reg.č. A28015865, se sídlem Gran Via 28, 28013 Madrid, Španělské království, Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou se sídlem Weil, Gotschal & Manges, s.r.o., Křižovnické náměstí 1, Praha 1, PSČ 110 00, o zaplacení částky 644.280.000 Kč s přísl. a částky 227.760.000 Kč s přísl., k odvolání obou žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. března 2010, č.j. 30 Cm 20/2006-737,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. března 2010, č.j. 30 Cm 20/2006-737, se zrušuje a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobci se v řízení před soudem prvního stupně domáhali vůči žalovanému zaplacení částek 644.280.000 Kč a 227.760.000 Kč s přísl. jako rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a cenou přiměřenou. Uváděli, že k vypořádání převodu akcií, v případě žalobce A) 8 260 000 ks akcií a v případě žalobce B) 2 920 000 ks akcií, mezi nimi a žalovaným došlo za nabídkovou cenu 456 Kč za jednu akcii. Přitom z několika konkrétně uváděných znaleckých posudků (znalci NOVOTA, a.s., A& CE Consulting, s.r.o., HZ Praha s r.o., Ing. [příjmení], A-Consult plus, Profi-TEN a.s.), jejichž zpracování zadal žalobce A) vyplynulo, že všichni tito znalci stanovili hodnotu jedné akcie vyššími částkami, přesahujícími nabídkovou cenu, resp. hodnotu jedné akcie stanovili na částku 534 Kč / NOVOTA a.s., 531 Kč / Ing. [jméno] [anonymizováno], 520 Kč / Profi-TEN a.s./, 517,27 Kč / HZ Praha, spol. s r.o./, 508,70 Kč / A& CE Consulting, s.r.o. a 507 Kč / A-Consult plus/. Uplatněné nároky oba žalobci odvozovali od hodnoty ceny akcie 534 Kč zjištěné znaleckým ústavem NOVOTA, a.s. s tím, že rozdíl mezi jim vyplacenou nabídkovou cenou a cenou takto zjištěnou je 78 Kč na jednu akcii.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s odůvodněním, že povinná nabídka převzetí byla učiněna za nabídkovou cenu 456 Kč po předchozím souhlasu Komise pro cenné papíry, přiměřenost nabídkové ceny byla doložena posudkem č.71/ 2005 znalce Ing. Petra Šímy ze dne 18. července 2005, který stanovil hodnotu jedné akcie Českého Telecomu, a.s. k datu ocenění (15.6.2005) částkou 437,60 Kč a při jejím stanovení vycházel z průměrné ceny účastnických cenných papírů, jež činila Kč 443,25 i z ust. § 183c odst.3 obch.zák., kdy při prémiové ceně Kč 502 za akcii nesmí být nabízená cena nižší než cena premiová snižená o 15% (t.j. pod hranicí 426,70 Kč za akcii), nikoli však nižší než cena průměrná. Vyplacená nabídková cena 456 Kč byla vyšší než stanovená znalcem (437,60 Kč). Odkazoval i na závěry znaleckého posudku Ústavu oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava (dále také jen Znalecký ústav), ustanoveného soudem usnesením ze dne 16.4.2008 (č.j. 30 Cm 20/2006-220) znalcem k posouzení přiměřenosti kupní ceny za akcie při nabídce převzetí akcií Českého Telecomu a.s. a taktéž na závěry znaleckých posudků dalších znalců (Institut pro oceňování majetku Vysoké školy ekonomické, BOHEMIA EXPERTS, s.r.o., Deloitte Advisory s.r.o., Ing. [jméno] [příjmení], Prof. [titul] [příjmení], CSc.), jejichž zpracování zadal on, dle

kterých hodnota jedné akcie činí 456 Kč / Deloitte Advisory, s.r.o., 446 Kč / BOHEMIA EXPERTS, s.r.o., 443 Kč / Ing. [jméno] [anonymizováno], 443 Kč / Institut pro oceňování majetku VŠE/, v rozmezí od 416 do 453 Kč /Prof. Ing. [jméno] [příjmení], CSc./.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15.3.2010 rozhodl výrokem I. a II. o zamítnutí žalob obou žalobců a výrokem III. uložil oběma žalobcům povinnost zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 678.528 Kč s tím, že v rozsahu poskytnutého plnění jednoho z nich zaniká v této části plnění druhého a dále žalobci A povinnost zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 755.136 Kč.

V odůvodnění usnesení konstatoval, že Komise pro cenné papíry dne 19.7.2005 schválila povinnou nabídku převzetí akcií Českého Telecomu, a.s. za cenu Kč 456 na jednu akcii učiněnou žalovaným, a to na základě znaleckého posudku Ing. Šímy, který stanovil hodnotu jedné akcie ve výši Kč 437,60.

Dále uváděl zjištění ze znaleckého posudku č.71/ 2005 Ing. Petra Šímy ze dne 18. července 2005, ze sdělení Střediska cenných papírů ze dne 6.1.2009 o váženém průměru cen akcií Českého Telecomu, a.s. ve výši 443,25 Kč a ze znaleckého posudku usnesením soudu ustanoveného znalce Ústav oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské - Technické univerzity Ostrava (dále jen Znalecký ústav nebo znalec ustanovený soudem) ze dne 7.11.2008 a jeho tří doplňků (změněná hodnota akcií – 504,18 Kč; 469,32 Kč; 490,53 Kč; 464,68 Kč – závěr d dodatku č.3: lze nabídku převzetí akcií Českého Telecomu,a.s. v ceně Kč 456 považovat za přiměřenou).

Konstatoval, že soudu, znalci i účastníkům je známa i rozhodovací praxe Nejvyššího soudu v Brně ve vztahu k aplikaci ust. § 183c odst. 5 obch.zák., konkrétně rozsudek sp.zn. 29 Odo 160/2006 ze dne 8.ledna 2008, i Nález Ústavního soudu sp.zn. III.ÚS 989/09 ze dne 12. února 2009, vztahující se k uvedenému rozsudku Nejvyššího soudu.

Dále soud prvního stupně v odůvodnění usnesení uvedl, že, Z důvodu hospodárnosti řízení, vzhledem k výsledkům dokazování i k níže uvedeným právním závěrům neprovedl soud důkazy znaleckými posudky společností N, a.s., A + C Consulting,a.s., HZ Praha s.r.o., A Consult plus s.r.o., Bohemia Experts s.r.o., Deloitte Advisory,s.r.o., znalců Ing. Čockové, Prof. Ing. Smejkal, CSc., Ing. Hlaváče, výslechy statutárních orgánů nebo zaměstnanců uvedených znaleckých ústavů včetně svědecké výpovědi Ing. [jméno] [příjmení] a revizního znaleckého posudku“.

S odkazem na provedené dokazování, ust. § 183b odst.1, věta první obch.zák., § 183c odst. 3 a 5 obch.zák. a po konstatování, že mezi účastníky bylo nesporné, že na základě učiněné povinné nabídky převzetí uzavřel žalobce A) s žalovaným kupní smlouvu ohledně 8.260.000 ks akcií Českého Telecomu,a.s. a žalobce B) ohledně 2.920.000 ks akcií Českého Telecomu,a.s. za nabídkovou cenu Kč 456 na jednu akcii, a že oba žalobci shodně požadují doplatek ve výši 78 Kč na jednu akcii s tím, že cenou přiměřenou je cena 534 Kč stanovená znaleckým posudkem společností NOVOTA, dospěl soud prvního stupně k následujícím právním závěrům. Žalobci A) a B) nebyli povinni akceptovat nabídku převzetí akcií Českého Telecomu,a.s. za cenu 456 Kč na jednu akcii, mohli si akcie ponechat ve svém vlastnictví nebo mohli postupovat za podle ust. § 183g obch.zák. Zásadním sporem mezi účastníky zůstává, zda vyplacená cena ve výši 456 Kč na jednu akcii je přiměřená či nikoliv. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně sp. zn. 29 Odo 160/2006 zůstává základním kritériem pro stanovení přiměřenosti ceny vážený průměr z cen obchodů učiněných v předcházejících 6 měsících. Znaleckým ústavem bylo ověřeno, že průměrná cena z obchodů s akciemi Českého Telecomu, a.s. dosahovala 443,25 Kč, a že nebyla v rozhodné době deformována vlivy, které snižují její kurzotvornou funkci. Znalec Ing. Petr Šíma se stanovením částky 437,60 Kč za akcii výrazně přiblížil průměrné tržní ceně z dosahovaných obchodů. Zákonodárce při koncipování § 183c obch.zák. neměl a ani nemohl mít na mysli stanovení zcela přesné hodnoty akcie, jež je přiměřená povinné nabídce převzetí. Je-li jedním ze základních kritérií cena dosahovaná na trhu, pak záleží na právním posouzení soudu ve shodě se

závěry znaleckého posudku, zda vyplacená cena bude přiměřená hodnotě akcie či nikoliv. Žalovaným vyplacená částka 456 Kč za akcii je v dosahu ceny tržní a mírně ji převyšuje. Použití váženého průměru z cen jako základního kritéria pro stanovení hodnoty akcie s přihlédnutím k prémiové ceně považuje proto soud za zcela transparentní a objektivní.

S odkazem na skutková tvrzení účastníků (vycházející ze závěrů jimi předložených znaleckých posudků) soud demonstroval cenový rozptyl ohledně hodnoty akcie Českého Telecomu, a.s., ke kterému znalci dospěli při použití různých metod oceňování. K tomu poukazoval na tvrzení žalobce A), že dle jím předložených znaleckých posudků byla hodnota akcie představována částkami od 507 Kč do 534 Kč, což v průměru je 519 Kč, a že podle znaleckých posudků předložených žalovaným, byly hodnoty akcie od 416 Kč do 456 Kč, což v průměru představuje 440 Kč, a že rozdíl mezi průměrnými hodnotami obou skupin posudků renomovaných znalců činí 81 Kč a mezi nejnížší a nejvyšší zjištěnou hodnotou akcie pak dokonce 118 Kč.

Konstatoval, že i v rámci daného řízení je znalecký posudek (tj. posudek znalce ustanoveného soudem) včetně dodatků č.1 – 3 výsledkem určitého vývoje, kdy znalec byl nucen určité závěry upřesnit na základě dalších zjištěných skutečností či přehodnotit v závislosti na zvolené metodě zkoumání.

Uzavřel, že Znalecký ústav v souladu s § 183c odst. 5 obch.zák. ve svém závěru obsaženém v Dodatek č.3 znaleckého posudku stanovil hodnotu akcie Českého Telecomu, a.s. na 464,68 Kč, případně na 458,42 Kč. Pokud by se kritériem ocenění se stal vážený průměr cen, pak hodnota akcie představuje 443,25 Kč. Všechny tyto zjištěné hodnoty ocenění jsou blízké vyplacené ceně 456 Kč, a proto znalec dospěl k závěru, že nabídku převzetí akcií Českého Telecomu,a.s. za kupní cenu ve výši 456 Kč lze považovat za přiměřenou ve smyslu § 183c odst.5 obch.zák.

S odkazem na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 160/2006 soud uvedl, že není účelem právní úpravy uvedené v § 183c odst. 3 a odst. 5 obch.zák. dosáhnout pro akcionáře při povinné nabídce ceny imaginární ale ceny spravedlivé, tj. takové ceny, kterou by akcionář dosáhl spolu s ostatními subjekty v rozhodném období na trhu, a že tuto cenu nelze bez dalšího srovnat s cenou, kterou utržil Fond národního majetku České republiky při prodeji majoritního balíku akcií Českého Telecomu,a.s. žalovanému.

K námitce žalobců, že s odkazem na čl.5 odst. 4 Směrnice č. 2004/25/ES ze dne 20.5.2004 (dále je Třináctá směrnice) a její cíle, by přiznaný nárok by neměl být menší než rozdíl mezi částkou 502 Kč vyplacenou žalovaným za akcie Fondu národního majetku a uhrazenou kupní cenou 456 Kč, soud uvedl, že touto otázkou se Nejvyšší soud rovněž zabýval v rozsudku sp.zn. 29 Odo 160/2006, ve kterém vyslovil, že často jediným a prioritním indikátorem hodnoty cenného papíru na veřejném trhu České republiky je právě kurz dosahovaný na tomto trhu.

Uváděl, že,, za situace, kdy Třináctá směrnice není horizontálně bezprostředně aplikovatelná, vychází soud z platné právní úpravy“. Vycházel z toho, že článek 4 odst. 5 Třinácté směrnice umožňuje členským státům, aby se ve své právní úpravě od jednotlivých ustanovení odchýlily, pokud je to nutné vzhledem ke specifikům kapitálového trhu tohoto státu a pokud odchýlná úprava respektuje základní pravidla, na kterých směrnice spočívá, a že specifikem českého kapitálového trhu je obecně jeho nízká efektivita a značný počet drobných akcionářů. Vzhledem k tomu je na místě, aby povinná nabídka převzetí včetně výše protiplnění byla předmětem souhlasu správního orgánu (dříve Komise pro cenné papíry, nyní České národní banky) na základě znaleckého posudku.

Žaloby obou žalobců v plném rozsahu zamítl s odůvodněním, že Znalecký posudek ve znění Dodatku č. 3 deklaroval, že kupní cena vyplacená žalobcům byla přiměřená.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodnil ust. § 142 odst.1 o.s.ř. a konkretizoval výši nároku žalovaného na náhradu nákladů vůči jednotlivým žalobcům (odměna za zastupování advokátem dle § 3 odst.1 vyhl.č. 484/2000 Sb., paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst.3

vyhl.č. 177/96 Sb.). Dále uvedl, že o nákladech státu v souvislosti s vyplacením znalečného bude rozhodnuto samostatným rozhodnutím.

Proti usnesení soudu prvního stupně se oba navrhovatelé (označovaní i soudem jako žalobci) včas odvolali. Shodně odvolání odůvodňovali tím, že soud prvního stupně nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům (§ 205 odst.2 písm.c/ o.s.ř.), neúplně zjistil skutkový stav, neboť neprovedl potřebné navržené důkazy (§ 205 odst.2 písm.d/ o.s.ř.), na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním § 205 odst.2 písm.e/ o.s.ř.), a že rozhodnutí spočívá na nesprávné právní posouzení věci § 205 odst.2 písm.g/ o.s.ř.).

S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.4.2008 sp.zn. 29 Odo 1019/2006 konstatovali že předmětné řízení je řízením nesporným (200e odst.1 ve spojení s § 9 odst.3 písm.g/ o.s.ř.), ve kterém je soud povinen provést i jiné, než navrhované důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu (§ 120 odst.2 o.s.ř.), a vytýkali soudu prvního stupně, že neprovedl ani důkazy jimi soudu předložené.

Tvrdili, že v řízení před soudem prvního stupně vyšla najevo řada vad znaleckého posudku znalce ustanoveného soudem (vč. toho, že v rozporu se zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, nebyla jeho část druhá zpracována ustanoveným znalcem osobně, ale jeho konzultantem). Podrobně konkretizovali jimi shledané vady znaleckého posudku znalce ustanoveného soudem a jakých pochybení se dle jejich názoru znalec dopustil. Poukazyvali na rozdílné závěry posudku znalce ustanoveného soudem (nejprve závěr o nepřiměřenosti nabídkové ceny a hodnotě akcie 504,18 Kč; dodatek č. 1 – hodnota akcie- 469,32 Kč; dodatek č. 2 – hodnota akcie 490,53 Kč; dodatek č. 3 – hodnota akcie v rozmezí 418,22 Kč až 511,15 Kč s tím, že nepravděpodobnější je 464,68 Kč) a na to, že dle rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12.2.2009 sp.zn. III. ÚS 989/08 je závěr o „přiměřené hodnotě akcií“ založen v rovině tzv. soudního uvážení“, tedy že takový závěr nepřisluší činit znalci, a že hodnota akcií musí být stanovena konkrétně, nikoliv intervalem. V souvislosti s tím odkazovali na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 989/08 a jemu předcházející rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 9.12.2001 sp.zn. KCP/27/2001 a uváděli, že jim není znám žádný obecně závazky právní předpis, který by umožňoval korigování hodnoty účastnických cenných papírů intervalem $\pm 10\%$.

Vytýkali soudu, že pochybil, když neprovedl i jiné důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, resp. neprovedl alespoň ty důkazy, které účastníci navrhovali, své rozhodnutí založil na vadném znaleckém posudku a ani nezadal zpracování revizního posudku.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 160/2006 z 8.1.2008 uváděli, že cílem úpravy povinné nabídky v § 183b odst.1 obch.zák. je zajistit minoritním akcionářům likviditu cenných papírů a umožnit jim snadný výstup z jejich investice za podmínek reflektujících tržní situaci před ovládnutím a také respektující zásadu rovnosti akcionářů – alespoň cenu, jíž se v rozhodné době zavázal uhradit jinému akcionáři, tj. princip prémiové ceny, a že i Nejvyšší soud v cit. rozhodnutí vyslovil názor, že přestože požadavky směrnice dosud nejsou do českého práva transponovány a v době vzniku povinnosti ještě nebyly přijaty, je nutno k nim podpůrně přihlížet alespoň v rámci interpretace tehdejší účinné právní úpravy, když jejím hlavním cílem bylo zajištění souladu s tehdejším zněním návrhu směrnice. Setrvali na tom, že v daném případě měl soud použít eurokonformní výklad aplikovaného ust. § 183c obch. zák. ve znění platném v rozhodné době a k tomu obšírně argumentovali a odkazovali i na konkrétní rozhodnutí Evropského soudního dvora. S odkazem na znění čl. 5 odst.4 tzv. Třinácté směrnice dovozovali, že cena v povinné nabídce převzetí dle ust. § 183c odst.3 obch.zák. není odvíjena od „spravedlivé ceny“, tedy do nejvyšší dosažené ceny v rozhodném období, a že by neměla klesnout pod 502 Kč za jednu akcii. Dovožovali, že eurokonformní výklad ust. § 183c odst. 3 a 5 obch.zák. není výkladem contra legem, když sám soud vzal za prokázané, že přiměřená cena by měla být v intervalu od 418,22 Kč do 511,15 Kč na akcii, když napadený rozsudek vydal na základě takového zjištění jím ustanoveného znalce. Podotýkali, že pokud by český zákonodárce Třináctou

směrnici do českého právního řádu netransponoval až dva roky po uplynutí transpoziční lhůty (zák.č. zák.č. 104/2008 Sb. účinný od 1.4.2008), ale v jejím průběhu, nemuselo by se předmětné řízení pravděpodobně vůbec konat.

Z toho, že soud prvního stupně rozsudek odůvodnil tím, že,, za situace, kdy Třináctá směrnice není horizontálně bezprostředně aplikovatelná, vychází soud z platné právní úpravy“, dovozovali, že měl soud na mysli přímé účinky směrnice. Namítali, že to však nikdy netvrdili a také nepožadovali, aby žalovanému byla uložena povinnost na základě Třinácté směrnice, požadovali jen, aby soud ust. § 183c odst. 5 obch.zák. vyložil eurokonformně.

Vytýkali soudu prvního stupně, že řádně nezodůvodnil a nevypořádal se s tím, proč dle jeho názoru zůstává vážený průměr základním kritériem pro stanovení přiměřenosti ceny a proč soud považuje použití váženého průměru z cen za transparentní a objektivní; s možností určení hodnoty akcie nikoli konkrétně, ale intervalem; proč nelze cenu 502 Kč zaplacenou za nákup majoritního balíku akcií žalovaným srovnat s cenou spravedlivou; proč má skutečnost, že Komise pro cenné papíry udělila souhlas s obsahem povinné nabídky převzetí za cenu 456 Kč za jednu akcií vliv na hodnotu akcie a tím i na výši rozdílu, jehož doplacení by soud mohl žalovanému uložit; proč soud neaplikoval požadovaný eurokonformní výklad a nezabýval se nepřímým účinkem Třinácté směrnice; nevypořádal se s námitkami zpochybňujícími závěry soudem ustanoveného znalce. Z toho dovozovali nepřezkoumatelnost rozsudku. Ohledně povinnosti řádného odůvodnění rozhodnutí pak odkazovali na nález Ústavního soudu III. ÚS 521/05.

Konkretizovali jaké důkazy navrhovali k prokázání svých tvrzení, které soud opomenul a nijak o nich nerozhodl, resp. zamítl návrhy na jejich provedení včetně provedení revizního znaleckého posudku s pouhým odůvodněním,, Z hospodárnosti řízení, vzhledem k výsledkům dokazování i k níže uvedeným právním závěrům soud neprovedl důkazy znaleckými posudky společností N, a.s., A + C Consulting,a.s., HZ Praha s.r.o., A Consult plus s.r.o., Bohemia Experts s.r.o., Deloitte Advisory,s.r.o., znalců Ing. Čočkové, Prof. Ing. Smejkal, CSc., Ing. Hlaváče, výslechy statutárních orgánů nebo zaměstnanců uvedených znaleckých ústavů včetně svědecké výpovědi [anonymizováno] [jméno] [příjmení] a revizního znaleckého posudku“. Takové odůvodnění odvolatelé nepokládají za dostatečné a adekvátní, kterým by se soud logickým způsobem vypořádal se všemi důkazy. V souvislosti s tím odkazovali na závěry nálezů Ústavního soudu ze dne 30.4.2004 sp.zn. IV. ÚS 570/03 (řádné zdůvodnění) a z 25.2.2009 sp.zn. I. ÚS 2399/08 (rozporné znalecké posudky). Dovožovali, že neprovedením navrhovaných důkazů, resp. jejich opomenutím a konkrétním nerozhodnutím o nich, soud porušil jejich ústavní právo na spravedlivý proces a způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Nesprávné právní posouzení věci shledávali v nesprávném výkladu ust. § 183c odst. 3 obch.zák. ve znění účinném ke dni nabídky převzetí, když soud nedbal eurokonformního a jazykového výkladu a jeho výklad je v rozporu s historickým, teleologickým i komparativním výkladem § 183c odst. 3 obch.zák. Vytýkali soudu prvního stupně, že zcela opomenul nepřímý účinek tzv. Třinácté směrnice, nepřihlédl k závěru Nejvyššího soudu ohledně nutnosti přihlížet v rámci výkladu k požadavkům tzv. Třinácté směrnice, a to aniž by se s tím jakkoli vypořádal.

V souvislosti s dovozovanou povinností eurokonformního výkladu odkazovali na konkrétní rozhodnutí ESD a jejich závěry i na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího soudu (29 Odo 242/2006 z 30.8.2006, 29 Odo 160/2006 z 8.1.2008), Nejvyššího správního soudu (1 As 3/2007 z 29.8.2007, 2 Afs 178/2005 z 23.8.2006) a Ústavního soudu (IV. ÚS 2239/07 z 17.3.2009), z nichž plyne že i tyto soudy eurokonformní výklad obecně uznávají s tím, že i národní orgány aplikující právo s ním musí pracovat.a přistupují k němu

Dovožovali, že právní závěr soudu o přiměřenosti nabídkové ceny opírající se o jeho (nesprávný) výklad ust. § 183c obch.zák., který je v rozporu s eurokonformním, jazykovým, historickým, teleologickým a komparativním výkladem uvedeného paragrafu není ani ústavně konformní, neboť nerespektuje ústavní princip rovnosti – rovného zacházení a nediskriminace akcionářů

nacházejících se ve stejném právním postavení. V této skutečnosti pak i shledávali důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

S odkazem na znalecký posudek č. 224/34 /2010 ze dne 27.5.2010 znalce ZNALEX, s.r.o., předloženého v průběhu odvolacího řízení žalobcem ad A) uváděli, že výsledná hodnota jedné akcie (po opravě pochybení znalce ustanoveného soudem) je 583,42 Kč.

Na podporu argumentace o nutnosti eurokonformního výkladu ust. § 183c odst.3 obch.zák. předložil v průběhu odvolacího řízení, žalobce A)“ soudu několik expertních a právních stanovisek (spol. expertní stanovisko JUDr. Dr. Karla Eliáše a doc. Bohumila Havla, Ph.D. z 28.2..2011; právní stanovisko Doc. JUDr. Richarda Krále, Ph.D., LL.M. z 12.4.2011; JUDr. Petra Čecha, LL.M. z 26.4.2011; Prof. JUDr. Pavla Šturmy, DrSc., z 5.5.2011; Prof. JUDr. Aleše Gerlocha,CSc.).

Oba odvolatelé shodně navrhovali, aby odvolací soud po doplnění dokazování napadený rozsudek změnil a uložil žalovanému povinnost zaplatit jim, a to žalobci A) částku 1.052.489.200 Kč s příslušnými úroky od 30.9.2005 do zaplacení a žalobci B) částku 372.066.400 Kč s příslušnými úroky od 3.9.2005 do zaplacení a dále povinnost nahradit jim náklady řízení před soudy obou stupňů, nebo aby rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Další účastník, označovaný jako žalovaný, polemizoval s názorem odvolatelů o nutnosti eurokonformního výkladu ust. § 183c odst.3 obch.zák. (Směrnice nemají přímý účinek; rozhodnutí ESD ve věci Adeneler z 4.7.2006 – C 212/04 – od kdy a jaké dopady má, „neprovedená“ směrnice na národní úpravu členských států; Třináctá směrnice umožňuje členským státům stanovení takových pravidel jaká obsahovala ust. § 183c odst.3 a 5 obch.zák.; požadavek, aby se nabídková cena rovnala prémiové ceně není cílem směrnice). Dle jeho názoru vyplacením navýšené tržní ceny místo prémiové ceny v r. 2005 nemohl být žalobcem a) tvrzený cíl Směrnice, tj. vyplacení prémiových cen v nabídce převzetí učiněných po 20.5.2006, ohrožen. S odkazem na znění § 183c odst.3 obch.zák. v r. 2005 dovozoval, že automatické použití neredukované prémiové ceny by bylo v rozporu s textem zákona, takový výklad by znamenal negaci části ust. § 183c odst.3 a 5 obch.zák. a měnil by smysl ust. § 183c obch.zák. Z historického pohledu poukazoval na to, že v době vzniku aplikovaného ust. § 183c obch.zák. Směrnice ve znění, jehož se žalobce a) dovolává, neexistovala, existoval jen její návrh, který však kritérium prémiové ceny ani neobsahoval. Český zákonodárce nemohl tedy jako účel právní úpravy obsažené v § 183c obch.zák. stanovit prémiovou cenu jako jediné kritérium spravedlivé ceny. Podrobně se vyjadřoval i k „ žalobci“ zdůrazňované zásadě rovnosti akcionářů a k obsahu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 160/2006 ze dne 8.1.2008 s tím, že z něj nevyplývá přednost principu prémiové ceny. Dovozoval, že cena navrhovaná v nabídce převzetí nebyla nižší než prémiová cena snižena až o 15%, což bylo v souladu s ust. § 183c obch.zák. ve znění účinném do 31.3.2008. Poukazoval na vnitřní rozpornost argumentace žalobců, když výši uplatněného nároku ani neodvozují od prémiové ceny (502 Kč), ale od ceny vyšší než prémiové o 32 Kč – tedy od ceny 534 Kč a argumentoval k nepřijatelnosti vyšší než prémiové ceny s tím, že přiznání takové vyšší ceny by bylo i v rozporu s cíli Směrnice, šlo by o cenu imaginární, kterou by nedokázal realizovat ani majitel kontrolního balíku akcií. Dovozoval, že soud prvního stupně nepochybil, když jím ustanovenému znalci kromě otázky na hodnotu akcie položil i otázku na přiměřenost ceny akcie. S odkazem na znalecký posudek vypracovaný soudem ustanoveným znalcem vyvracel tvrzení žalobců, že by znalec nestanovil konkrétní hodnotu akcie, a podrobně vyvracel také tvrzení žalobců o „ okolnostech svědčících o podjatosti znalce“.

Poukazoval i na to, že daný případ časově spadá do období, kdy Třináctá směrnice již byla sice platná, ale ještě neuplynula lhůta pro její provedení do českého právního řádu, tudíž bylo na místě, jak i učinil soud prvního stupně, aplikovat národní právní předpis. Dle „ žalovaného“ se soud s argumentací „ žalobců“ vztahující se k nutnosti eurokonformního výkladu dostatečně

vypořádal, když uvedl, že Třináctá směrnice není horizontálně bezprostředně aplikovatelná a když sama tato směrnice umožňuje odchýlnou národní úpravu.

Nesouhlasí s názorem „žalobců“ o charakteru předmětného řízení, resp. že v něm bylo třeba postupovat podle ust. § 120 odst.2 o.s.ř., neboť jde o řízení nesporné, ovládané vyšetřovací zásadou. Dle jeho názoru jde o řízení sporné, ovládané zásadou projednací, nikoli o řízení o věci uvedené v § 9 odst.3 písm.g) o.s.ř. ve znění účinném do 31.3.2008 a k tomu argumentoval.

Konstatoval, že z hlediska dokazování šlo výhradně o otázku hodnoty akcie cílové společnosti k datu vzniku povinnosti učinit povinnou nabídku převzetí, a shledával správným postup soudu prvního stupně, když ustanovil znalce k posouzení odborné ekonomické otázky.

Dle jeho názoru rozsudek soudu prvního stupně obsahuje jasné a stručné odůvodnění závěru, ke kterému soud dospěl, a to i s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Soud poskytl dostatečné vysvětlení, proč zůstává základním kritériem průměrná cena. Jeho úvahy o významu průměrné ceny pro stanovení přiměřenosti ceny v nabídce převzetí a míře spolehlivosti důkazů o hodnotě akcie jsou z odůvodnění rozsudku dle jeho názoru jasně seznatelné. Ustanovení § 183 odst. 3 a 5 obch.zák. v příslušném znění dává dostatečný prostor pro soudní uvážení přiměřenosti protiplnění a takové uvážení soud aplikoval a jasně a logicky odůvodnil.

Neopodstatněnými shledával výtky „žalobců“ týkající se připuštění stanovení hodnoty akcie k 15.6.2005 intervalem, nikoliv konkrétně, nepřihlédnutí k prémiové ceně, že cena ve výši 456 Kč není blízká znalce zjištěné hodnotě akcie ve výši 511,15 Kč a k tomu s odkazy na odůvodnění rozsudku argumentoval. Dovožoval, že cenu 502 Kč za jednu akcii, kterou utržil Fond národního majetku ČR od žalovaného při prodeji majoritního balíku akcií vydaných společností ČESKÝ TELECOM, a.s. nelze srovnávat s cenou spravedlivou, tj. cenou, kterou by akcionář dosáhl spolu s ostatními subjekty v rozhodném období na trhu.

Nesouhlasil ani s námitkami žalobců, že znalecký posudek soudem ustanoveného znalce není dostatečným podkladem pro vydané rozhodnutí, když trpí vadami, a když soud některé navrhované důkazy neprovedl či o nich ani nerozhodl, z čehož pak dovozují porušení práva na spravedlivý proces. Uváděl, že navrhované a neprovedené, případně údajně opomenuté důkazy, se týkaly věcné správnosti odborných závěrů znalce, které soud nemůže přezkoumávat a znalec na ně ve svém posudku (dodatcích k němu) reagoval, případně na ně reagoval při ústním jednání dne 15.3.2010. Dovožoval, že soud tedy žádné navrhované důkazy neopomenul, část z nich vyhodnotil sám a část postoupil znalci a zohlednil prostřednictvím výsledků znaleckého posudku.

Odmítal i námitky žalobců týkající se vad znaleckého posudku soudem ustanoveného znalce, dokladané v průběhu odvolacího řízení znaleckým posudkem společnosti ZNALEX s.r.o. č. 224/34/10 ze dne 27.5.2010 s tím, že si nechal vypracovat jeho odborné posouzení, které provedla společnost Deloitte Advisory, s.r.o., a které také soudu předložil. Dále shrnoval hlavní důvody pro odmítnutí námitek žalobců týkajících se vad znaleckého posudku soudem ustanoveného znalce.

S odkazem na to, že strany sporu soudu velké množství znaleckých posudků zpracovaných na jejich objednávku, jejichž výsledky pokud jde o hodnotu oceňované akcie se lišily, shledával správným postup soudu, který nechal vypracovat znalecký posudek nezávislým, jím jmenovaným znalce, a dal všem účastníkům prostor k vyjádření se k výsledkům práce znalce. Znalec se také s připomínkami stran vypořádal a osobně podal vysvětlení a byl na jednání dne 15.3.2010 také vyslechnut. Správným shledává závěr soudu prvního stupně, že znalecký posudek soudem jmenovaného znalce (doplněný třemi dodatky), který „vznikl pod dohledem všech účastníků řízení“, může být hodnověrným podkladem pro rozhodnutí. Postup soudu považuje za logický, zákonný a jedině možný.

Dle jeho názoru se žalobci domáhají plnění hrubě nespravedlivého vůči žalovanému a ignorují, že obchodní zákoník v rozhodné době přiměřenou cenu upravoval jinak, než by si přáli, že

nabídková cena byla cca o 3% vyšší než cena za kterou se akcie v rozhodné době obchodovaly na trhu, a že by nebyli schopni na volném trhu nikdy prémiovou cenu realizovat.

Vzhledem k tomu, že v průběhu odvolacího řízení žalobci zvýšili žalované částky, vznesl žalovaný co do dodatečně nárokové částky námitku promlčení, odůvodňovanou tím, že jde o nárok, který nebyl uplatněn před uplynutím promlčecí lhůty.

Poukazoval i na to, že u Vrchního soudu v Praze je pod sp. zn. 7 Cmo 193/2011 vedeno řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze, které se týká téže nabídky převzetí z 29.7.2005, kdy ovšem žalobci jsou jiné osoby, než v tomto řízení. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu 29 Odo 1019/2006 dovozuje procesní vadu v dané věci, neboť o těchto věcech mělo být rozhodováno v jednom řízení.

Další účastník s odkazem na článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) trval na požadavku, aby odvolací soud předložil Evropskému soudnímu dvoru předběžnou otázku týkající se výkladu tzv. Třinácté směrnice, resp. výkladového účinku neprovedené směrnice ve spojení s požadavkem na vyplacení prémiové ceny v povinné nabídce převzetí konané v době před uplynutím transpoziční lhůty směrnice.

Navrhoval, aby odvolací soud buďto rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil a nebo aby s přihlédnutím k uvedené procesní vadě zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně, přihlížel k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst.5 o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Předně odvolací soud konstatuje, že řízení o doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou podle ust. § 183c odst.5 obch.zák., jak již uzavřel i Nejvyšší soud v rozhodnutí sp.zn. 29 Odo 1019/2006 ze dne 10.4.2008 (veřejně přístupné na webových stránkách Nejvyššího soudu – [\[webová adresa\]](#)), je řízením podle § 200e odst.1 ve spojení s § 9 odst.3 písm.g) o.s.ř. (právní vztahy mezi společníky /akcionáři/ týkající se účasti na společnosti), tedy řízením nesporným. Podle ust. § 200e odst.3 o.s.ř. se účastenství v tomto řízení řídí ust. § 94 odst.1 věta první o.s.ř. a rozhoduje se usnesením. Účastníky tedy jsou navrhovatel (navrhovatelé) a další účastníci, nikoli žalobce (žalobci) a žalovaný, jak účastníky v napadeném rozhodnutí označoval soud prvního stupně. Skutečnost, že soud prvního stupně účastníky řízení nesprávně označoval jako žalobce a žalovaného a rozhodl rozsudkem na místo usnesením, je sice vadou řízení, nicméně tato vada řízení sama o sobě není takovou vadou, která by mohla mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí, tedy sama o sobě není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně.

Z uvedeného vyplývá, že názor dalšího účastníka („žalovaného“), že předmětné řízení je řízením sporným není správný.

Navrhovatelé namítali, že v řízení před soudem prvního stupně bylo porušeno jejich právo na spravedlivý proces, když soud neprovedl jimi konkrétně uvedené navrhované důkazy, resp. některé z nich opomenul, konkrétně o nich nerozhodl, a pokud rozhodl o zamítnutí navržených důkazů, toto rozhodnutí dostatečně a adekvátně neodůvodnil. Dovožovali, že tím soud porušil jejich ústavní právo na spravedlivý proces a způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tyto námitky pokládá odvolací soud za opodstatněné.

Jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, je i povinnost soudů své rozhodnutí zákonem stanoveným způsobem odůvodnit (§ 157 odst. 1 a 2 o.s.ř.). Soud má povinnost své rozhodnutí odůvodnit řádně, logicky se vypořádat se všemi důkazy a argumentačními tvrzeními účastníků. Účastníci mají právo navrhnout důkazy, které pokládají za potřebné k prokázání svých tvrzení. Soud však není povinen provést všechny navrhované důkazy

(§ 120 odst.1 o.s.ř.), resp. je oprávněn rozhodnout, které z nich provede. Pokud však některé z navrhovaných důkazů neprovede (zamítne návrh na jejich provedení), musí taktéž jasně a konkrétně vyložit a zdůvodnit, proč je neprovedl. Pokud soud této povinnosti nedostojí, nebo neprovedení konkrétních navržených důkazů neodůvodní dostatečně určitě a tedy řádně, případně některé důkazy zcela opomine (neprovede je a ani nezdůvodní, proč je neprovedl), jde o vadu řízení jejímž důsledkem je zásah do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst.1, čl. 38 odst.2 Listiny základních práv a svobod). Stejně tak je soud podle ust. § 132 o.s.ř. povinen se vypořádat s tvrzeními a námitkami účastníků, mají-li vztah k projednávané věci. Jestliže se soud jimi nezabývá vůbec, nebo se s nimi vypořádá nedostatečným způsobem, jde taktéž o vadu řízení promítající se jako zásah do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.

V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že,, Z důvodu hospodárnosti řízení, vzhledem k výsledkům dokazování i k níže uvedeným právním závěrům neprovedl důkazy,, znaleckými posudky společností N, a.s., A + C Consulting,a.s., HZ Praha s.r.o., A Consult plus s.r.o., Bohemia Experts s.r.o., Deloitte Advisory,s.r.o., znalců Ing. Jitky Čočkové, Prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., Ing. Jiřího Hlaváče, výsledky statutárních orgánů nebo zaměstnanců uvedených znaleckých ústavů včetně svědecké výpovědi Ing. [jméno] [příjmení] a revizního znaleckého posudku“. Odvolací soud se shoduje s názorem odvolatelů, že odůvodnění neprovedení navrhovaných důkazů hospodárností řízení, obecným odkazem na výsledky dokazování a na,, níže uvedené právní závěry“, nelze pokládat za dostatečné a adekvátní. Takové obecné konstatování nelze pokládat za logické a konkrétní vyložení a zdůvodnění neprovedení jednotlivých konkrétních účastníky navrhovaných důkazů k prokázání jejich tvrzení. Krom toho dle názoru odvolacího soudu z obecného označení neprovedených důkazů jen jmény či názvy znalců (bez bližší identifikace znaleckých posudků) a zejména za situace, kdy např. navrhovatel A) navrhoval provedení důkazů více posudky některých znalců (Novota A.s., HZ Praha, spol. s.r.o.), nelze ani najisto postavit v jakém rozsahu soud návrhy na provedení důkazů fakticky zamítl. Jinými slovy, zda zamítl návrhy na provedení důkazu, resp. neprovedl důkaz všemi nebo jen některým či některými znaleckými posudky vypracovanými totožným znalcem.

Z odůvodnění napadeného usnesení nevyplývá, že by se soud jakkoli vypořádal (provedl a hodnotil, či zdůvodnil jejich neprovedení) s dalšími důkazy navrhovanými navrhovatelem A), konkrétně např. s návrhem na provedení důkazu znaleckými posudky zpracovanými společností ZNALEX, s.r.o. č. 136/19/2009 ze dne 17.4.2009; č. 163/46/2009 z 7.9.2009; č. 177/60/2009 z 4.11.2009; č. 195/05/2010 z 27.1.2010; č. 194/04/2010 z 25.1.2010; č. 196/06/2010 z 15.2.2010, č. 197/07/2010 z 16.2.2010, znalcem Ing. Tomášem Buusem č. 1/1-2010 ze dne 22.1.2010 a č. 2/2-2010 ze dne 15.2.2010, s návrhem na provedení důkazů odbornými vyjádřeními doc. Jakuba Fischera, Ph.D., proděkana a vedoucího katedry Fakulty informatika a statistiky VŠE ze dne 29.5.2009, 20.10.2009, 16.11.2009 a 11.1.2010 či dopisy Ing. Lukáše Křítka, MBA a Ing. Jany Zrnkové ze dne 18.5.2009 Tyto důkazní návrhy zůstaly opomenuty, nebylo o nich rozhodnuto ani nebylo zdůvodněno, proč je soud neprovedl.

Odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně také nijak nereaguje na argumentaci navrhovatelů, týkající se nutnosti eurokonformního výkladu ust. § 183 odst. 3 a 5 obch.zák. ve znění v rozhodné době a obsahující i odkazy na závěry konkrétních rozhodnutí ESD i na rozhodnutí Nejvyššího soudu (29 Odo 242/2006 z 30.8.2006, 29 Odo 160/2006 z 8.1.2008), Nejvyššího správního soudu (1 As 3/2007 z 29.8.2007, 2 Afs 178/2005 z 23.8.2006) a Ústavního soudu (IV. ÚS 2239/07 z 17.3.2009), z nichž plyne že i tyto soudy eurokonformní výklad obecně uznávají, a že i národní orgány aplikující právo s ním musí pracovat. Pouhé konstatování, že,, za situace, kdy Třináctá směrnice není horizontálně bezprostředně aplikovatelná, vychází soud z platné právní úpravy“ nelze pokládat za řádné vypořádání se s podrobnou argumentací, resp. tvrzeními navrhovatelů o nutnosti eurokonformního výkladu předmětného ustanovení.

Dále odvolací soud shledal, že závěry soudu prvního stupně uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně rozptylu hodnoty akcie Českého Telecomu, a.s., ke kterému znalci dospěli při

použití různých metod oceňování, nemají podklad v provedeném dokazování a vychází jen z tvrzení navrhovatelů i dalšího účastníka.

Nedostatečné, nekonkrétní a neadekvátní zdůvodnění neprovedení soudem navíc jen obecně (nekonkrétně) označených důkazů, opomenutí některých zejména navrhovatelem A) navrhovaných důkazů a nevypořádání se s argumentací navrhovatelů ohledně nutnosti eurokonformního výkladu ust. § 183c odst.3 a 5 obč.zák., je vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Navíc je o vadu řízení promítající se jako zásah do ústavně zaručeného práva účastníků na spravedlivý proces.

Další účastník, společnost TELEFÓNICA, S.A., v řízení před odvolacím soudem poukázal na skutečnost, že u Vrchního soudu v Praze je pod sp. zn. 7 Cmo 193/2011 vedeno řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 3.11.2010 č.j. 73 Cm 217/2007 -60, které se týká téže nabídky převzetí z 29.7.2005, ve kterém jsou „žalobci“ jiné osoby, než v tomto řízení (A/ Shepherd Investments International Ltd., B/ Stark International). S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu 29 Odo 1019/2006 ze dne 10.4.2008 dovozoval procesní vadu řízení, neboť o těchto věcech mělo být rozhodováno v jednom řízení. Tuto námitku shledává soud za opodstatněnou. I tato vada řízení je pak i dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Požadavek dalšího účastníka, aby odvolací soud předložil Evropskému soudnímu dvoru předběžnou otázku týkající se výkladu tzv. Třinácté směrnice, resp. výkladového účinku neprovedené směrnice ve spojení s požadavkem na vyplacení prémiové ceny v povinné nabídce převzetí konané v době před uplynutím transpoziční lhůty směrnice, neshledal odvolací soud opodstatněným.

Soudní dvůr Evropské unie má dle čl. 267 odst.1 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se výkladu Smluv a platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi a jinými subjekty Unie. Podle odstavce 2 citovaného článku, vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o této otázce. Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud dle ust. čl. 267 odst.3 SFEU povinen obrátit se na Soudní dvůr EU.

V předmětné posuzované věci bylo a je povinností soudu vypořádat se s otázkou, zda nabídnutí cena byla přiměřená hodnotě akcie cílové společnosti nebo nikoli. V návaznosti na učiněný závěr (odpověď na prejudiciální otázku), pak soud musí rozhodnout, zda právo na doplacení určitého rozdílu přízná, dospěje-li k závěru, že nabídnutá cena nebyla přiměřená hodnotě resp. nepříná, dospěje-li k závěru, že nabídnutá cena byla přiměřená hodnotě akcie. Je tedy povinností soudu podat výklad vnitrostátního předpisu, konkrétně ust. § 183c obč.zák. ve znění účinném ke dni 17.června 2005. Tento výklad se tedy primárně netýká ani výkladu Smlouvy o Evropské unii, ani Smlouvy o fungování Evropské unie a ani platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie. Jinými slovy návrhu dalšího účastníka nelze vyhovět, neboť předběžnou otázku lze položit toliko v případě rozporu mezi vnitrostátní úpravou (platnou a účinnou) a směrnicí EU (účinnou pro daný stát a tedy mající přímé účinky v horizontálních vztazích) resp. ve výše uvedených případech. K takovému rozporu resp. situaci v dané věci však v žádném případě nedošlo a dojít nemohlo, neboť směrnice jako taková pro Českou republiku v rozhodné době účinná v horizontálních vztazích nebyla a nemohlo tak dojít k rozporu jejího znění se zněním v té době platného vnitrostátního předpisu, v daném případě ust. § 183c obč.zák. Odvolací soud uzavírá, že neshledal důvod pro předložení dalším účastníkem požadované předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, resp. že dle jeho názoru položení účastníkem požadované předběžné otázky Soudnímu dvoru EU v daném případě ani nepřipadá z výše uvedených důvodů v úvahu.

Ze všech výše uvedených důvodů odvolací soud usnesení soudu prvního stupně podle ust. § 219a odst.1 písm. a) a b) o.s.ř. zrušil a věc mu podle ust. § 221 odst.1 písm. a) o.s.ř. vrátil k dalšímu řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustné dovolání.

Praha 14. července 2011

JUDr. Jaroslava Vlčková
předsedkyně senátu